

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Work Service Czech, s. r. o.**, se sídlem Praha 2, Londýnská 730/59, zastoupen Mgr. Radanou Bužkovou, advokátkou se sídlem Brno, Údolní 406/48, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2016, č. j. 8537/1.30/15-6, o nesouhlasu Městského soudu v Praze s usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 12. 2016, č. j. 22 Ad 18/2016 - 27, kterým mu byla věc postoupena,

t a k t o :

K projednání a rozhodnutí věci **je místně příslušný** Městský soud v Praze.

Odůvodnění:

I.

[1] Oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj (správní orgán I. stupně) rozhodl podle § 5 odst. 1 písm. l) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve spojení s § 141 odst. 4 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a podle § 79 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), že žalobce spáchal správní delikt podle: (1) § 33a odst. 1 zákona o inspekci práce tím, že jeho dohoda s uživatelem (AAA AUTO, a. s.) v měsících únor 2013 až srpen 2013 a září 2013 až únor 2014 neobsahovala některé konkrétní údaje, ve výroku správního rozhodnutí vyjmenované, (2) § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti tím, že písemně neinformoval příslušnou krajskou pobočku Úřadu práce ČR o nástupu do zaměstnání občana Evropské unie – státního příslušníka Slovenské republiky uvedeného v ustanovení § 98 zákona o zaměstnanosti, u kterého se nevyžaduje povolení k zaměstnání, čímž porušil § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Správní orgán I. stupně uložil žalobci za spáchané správní delikty pokutu ve výši 6.000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Skutkové okolnosti byly zjištěny kontrolou, která byla zaměřena na dodržování zákazu výkonu nelegální práce.

[2] Odvolání žalobce žalovaný částečně v záhlaví uvedeným rozhodnutím vyhověl a zrušil výrok uvedený v rozhodnutí správního orgánu I. stupně týkající se období únor

2013 až červenec 2013. Snížil rovněž výši uložené sankce na 4.000 Kč. Ve zbytku žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě.

[4] Usnesením ze dne 7. 12. 2016, č. j. 22 Ad 18/2016 – 27, Krajský soud v Ostravě postoupil věc podle § 7 odst. 4 (patrně myšlen § 7 odst. 5) soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb., dále také „s. ř. s.“) k vyřízení Městskému soudu v Praze. Odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. Nad 18/2013 - 43, podle něhož místní příslušnost správních soudů „ve věcech zaměstnanosti“ (§ 7 odst. 3 s. ř. s.) pokrývá agendu v oboru působnosti Ministerstva práce a sociálních věcí a jemu podřízených správních úřadů ve věcech reglementovaných zákonem o zaměstnanosti. V posuzované věci z obsahu žaloby vyplývá, že pokuta byla žalobci uložena v souvislosti s porušením právních předpisů v oblasti zaměstnanosti. Jedná se tedy o agendu spadající pod věci zaměstnanosti ve smyslu § 7 odst. 3 s. ř. s.

III.

[5] Městský soud v Praze zaslal Nejvyššímu správnímu soudu nesouhlas s postoupením věci a předložil spis k rozhodnutí o příslušnosti podle § 7 odst. 5 s. ř. s. Podle Městského soudu v Praze předmětem napadeného správního rozhodnutí není výlučně „věc zaměstnanosti“. Předmětem žalobou napadeného rozhodnutí je i věc týkající se oblasti inspekce práce a povinností stanovených pracovně právními předpisy. V daném případě tedy nejde výlučně o „věc zaměstnanosti“ ve smyslu § 7 odst. 3 s. ř. s., nejedná se výhradně o „věc reglementovanou zákonem o zaměstnanosti“, nýbrž i o skutkovou podstatu správního deliktu upraveného v daném případě zákoníkem práce a zákonem o inspekci práce. Místní příslušnost je dána podle § 7 odst. 2 s. ř. s.

IV.

[6] Nesouhlas Městského soudu v Praze s postoupením věci není důvodný.

[7] Podle § 7 odst. 3 s. ř. s. platí, že místně příslušným je (kromě jiného) ve věcech zaměstnanosti krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště nebo sídlo, popřípadě, v jehož obvodu se zdržuje. V usnesení č. j. Nad 18/2013 – 43, Nejvyšší správní soud dovodil, že místní příslušnost „ve věcech zaměstnanosti“ pokrývá agendu v oboru působnosti Ministerstva práce a sociálních věcí a jemu podřízených správních úřadů ve věcech upravených zákonem o zaměstnanosti.

[8] Za stěžejní Nejvyšší správní soud považuje skutečnost, že za spáchané správní delikty byla žalobci uložena pokuta podle zákona o inspekci práce, a to na základě skutečností zjištěných v rámci kontroly zaměřené na dodržování zákazu výkonu nelegální práce.

[9] Jak zaznělo v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. Nad 23/2014 – 19: „Byť se přezkoumávané rozhodnutí týkalo pořádkové pokuty jako procesního opatření uloženého podle zákona o inspekci práce a nebylo vydáno podle zákona o zaměstnanosti, s tímto zákonem úzce souviselo. Bylo totiž vydáno v rámci kontroly, která mohla vést k postihu za správní delikt právě podle zákona o zaměstnanosti. Založil-li zákon zvláštní místní příslušnost ve věcech zaměstnanosti, je rozumný a odpovídající smyslu úpravy místní příslušnosti i procesní ekonomie takový výklad, který této zvláštní místní příslušnosti podřadí i případný přezkum dílčích procesních kroků či rozhodnutí (jsou-li samostatně soudně přezkoumatelná) učiněných ve „věcech zaměstnanosti“, třebaže mohou být činěny na základě jiných (typicky procesních) předpisů než zákona o zaměstnanosti.“

[10] Ve věci, u níž je nyní rozhodován spor o místní příslušnost, správní orgán dospěl k závěru, že byla naplněna skutková podstata správního deliktu obsažená jednak v zákonu o inspekci práce (konkrétně v § 33a odst. 1) a jednak v zákonu o zaměstnanosti [konkrétně v § 140 odst. 1 písm. d)]. Ustanovení § 33a zákona o inspekci práce upravuje správní delikty právnických osob na úseku agenturního zaměstnávání. Oblast zprostředkování zaměstnání agenturami práce je přitom oblastí upravenou rovněž v zákonu o zaměstnanosti. Podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že nesplní oznamovací povinnost podle tohoto zákona nebo nevede evidenci v tomto zákoně stanovenou. Ke skutkovým zjištěním přitom správní orgán dospěl, jak již bylo uvedeno, na základě kontroly zaměřené na dodržování zákazu výkonu nelegální práce. Umožnění výkonu nelegální práce je pak správním deliktem podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

[11] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem Městského soudu v Praze, že zákoník práce v daném případě upravuje skutkovou podstatu správního deliktu. Skutková podstata správního deliktu je totiž obsažena v § 33a odst. 1 zákona o inspekci práce, přestože toto ustanovení obsahuje tzv. skutkovou podstatu blanketní, kdy je odkazováno na povinnosti stanovené v § 308 nebo 309 zákoníku práce.

[12] Podle Nejvyššího správního soudu tak rozhodnutí správního orgánu o vině žalobce uvedenými správními delikty bylo vydáno ve „věcech zaměstnanosti“. Posuzovaná věc tak spadá pod „věci zaměstnanosti“ a pro posouzení místní příslušnosti krajského soudu je stěžejní právní úprava obsažená v § 7 odst. 3 s. ř. s.

[13] S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že k projednání a rozhodnutí věci je místně příslušný Městský soud v Praze, neboť v jeho obvodu se nachází sídlo žalobce. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o otázce místní příslušnosti jsou soudy vázány (§ 7 odst. 5 věta třetí s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu